

EDIČNÍ PLÁN NAKLADATELSTVÍ MARATON 2021–2022

www.emaraton.cz

Jurij Bujda
Modrá krev
(Překlad Jakub Šedivý)

Román *Modrá krev* (2011) je vyprávěním o Idě Zmojro, ženě, která zažila strmou cestu ke slávě a ještě strmější pád na dno. Za filmovou roli Mášenky, kterou miloval celý národ, dostala prémii od Stalina. Po nešťastných okolnostech se ale musí vrátit do rodného Čudova, kde po válce žijí už jen opilci, ztroskotanci a blázni. V příběhu, založeném na skutečném osudu významné sovětské herečky, sledujeme, jak se ze života jednotlivce vytváří legenda. Stalinské období je pak svou tragickou a zároveň absurdně komickou podobou pro takové legendy perfektním rámcem.

Jurij Bujda (1954) ve svém vyprávění s humorem i krutostí navazuje na nejlepší tradici ruského románu. Autor byl v Rusku za své dílo oceněn prestižní cenou Apollona Grigorjeva a jeho knihy vychází v několika jazycích.

cca 227 str., brož., cca 278 Kč, předpokládaný termín vydání: září 2021, 1. vyd., ISBN 978-80-907771-6-3

Jurij Bujda (1954) je současný ruský prozaik, novinář a knižní redaktor. Narodil se ve Znamensku v Kaliningradské oblasti. O svém domově ironicky říká, že má „ruskou přítomnost a lidskou budoucnost“, a ve svých raných povídkách píše o rozkladu a mizerii, kterým po druhé světové válce sporné území Východního Pruska čelilo. Své prózy zabývá vykořeněnými postavami – válečnými mrzáky, ubohými vdovami, podvodníky, sirotky a blázny. Jeho Bohem zapomenutí chudáci a opilci ale neztrácí smysl pro humor a specificky ruskou víru v zázrak.

Bujda je jedním z nejzajímavějších objevů postsovětské literatury. Má dar spojovat extrémy, osudovou tragédii s absurdní komedií. S vypravěčskou bravurou ve svých knihách střídá reportážní styl s nespoutanými výbuchy halucinačních výmyslů. Nakonec, jeho příjmení v západoběloruských a západoukrajinských nářečích znamená „pohádkář, lhář, mluvka“, jak sám připomíná.

Debutoval v roce 1994 novelou *Don Domino*, jeho povídkový soubor *Pruská nevěsta* (1998) byl v Rusku oceněn prestižní cenou Apollona Grigorjeva. K vydání připravujeme jeho první román *Modrá krev* (2011).

O knize mj. napsali:

Bujdovo psaní je často přirovnáváno k magickému realismu. Daří se mu vytvářet přesvědčivý imaginární vesmír. Děvčátka neboli „holubičky“ pochodují v pohřebních průvodech s hrdličkami v ruce, v budově zvané Afrika vyzvání každé ráno omylem zazděné hodiny a místní četník Pan Paratov pije svou obvyklou sklenici dvojité vodky. Jen málo autorů umí zprostředkovat realitu tohoto šedivého světa lépe než Jurij Bujda.

The Times Literary Supplement, 2. 3. 2012

Victor Sebestyen

Lenin

Osobnost, ideologie, teror

(Překlad Martin Pokorný)

Sebestyenova kniha o Leninovi je vzorem politického životopisu pro široké publikum: historická přesnost se v textu vyváženě spojuje s beletristickou živostí a napínavostí, aniž by se autor musel uchýlovat k psychologickým spekulacím nebo pompézním generalizacím. Výsostný *homo politicus* je v Sebestyenově portrétu předveden v úplnosti, včetně svých primitivních či monstrózních rysů, ale bez velkohubých ideologických soudů: Sebestyen rozhodně není Leninovým apologetou, má však k osobnosti portrétovaného dostatek respektu na to, aby výsledkem nebyl dvourozměrný žalovatelský plakát.

Plastický a velice čtivě napsaný portrét zachycuje nejenom Leninovu životní pout' a osobnost, jeho lidsky lepší i stinné stránky, ale v kontextu také ruské dějiny poslední čtvrtiny 19. století a první čtvrtiny 20. století, tedy především postupný, ale hluboký rozklad carského režimu, bolševickou revoluci, občanskou válku a rudý teror.

cca 624 stran + 24 stran fotopřílohy, brož., cca 648 Kč, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: září 2021, ISBN 978-80-88411-00-0

Rodiče **Victora Sebestyena** (1956), rodáka z Budapešti, emigrovali z komunistického Maďarska po porážce protisovětského povstání. Ve Velké Británii Sebestyen pracoval pro řadu významných listů včetně *The Times* a své články mimo jiné publikoval v *The New York Times*. Zajišťoval reportáže z východoevropských zemí v období pádu komunismu, z rozpadu Sovětského svazu a z balkánských válek.

Je autorem řady knih. Prvotina *Twelve Days* z roku 2006 je historií maďarského povstání v roce 1956; dočkala se širokého ohlasu a překladu do dvanácti jazyků. *Revolution 1989* (česky: *1989. Pád východního bloku*) z roku 2009 je ceněným zpracováním pádu sovětského impéria. Zrodem poválečného uspořádání a světa studené války se zabývá kniha *1946. The Making of the Modern World*. Monografie *Lenin* (2017) je jeho nejnovějším dílem a vyšla takřka současně anglicky a německy.

O knize mj. napsali:

Může se prvotřídní historiografie vyrovnat četbě napínavého thrilleru? Novináři Victoru Sebestyenovi se s jeho Leninem takový mistrovský kousek povedl. Jak toho docílil? Představte si ruskou verzi seriálu Dům z karet a Vladimira Iljiče Lenina jako víc než sto let starý předobraz cynismu a vražedných ambicí Franka Underwooda. Přidejte k tomu výsledky pečlivého pátrání v sovětských archivech, včetně těch, které byly donedávna nepřístupné, a podrobnou znalost 9,5 milionu slov sebraných Leninových spisů. Celé to doplňte bravurním uměním scenáristy, a vyjde vám příběh podaný s patřičnou dramatičností, který osloví jak odborníky, tak nadšence historie.

Josef Joffe, The New York Times

Poutavě napsaný životopis popisuje dramatický průběh Leninovy kariéry na pozadí pádu carství, válečných útrap a budování diktatury. Bolševického vůdce ve své knize autor portrétuje jako člověka nezátíženého sebekritikou, pochybnostmi ani morálkou, sledujícího bez ohledu na obrovské ztráty jen své revoluční cíle.

Daniel Beer, The Guardian

Honoré de Balzac
Neznámé veledílo a jiné prózy
Povídky o umělcích
(Překlad Jan Petříček)

Vedle rozsáhlých románů zachycujících život a mravy francouzské společnosti první poloviny 19. století se Balzac věnoval i kratším literárním útvarům a zde vyniká jeho charakterizační umění a schopnost podat rozvinutý příběh na malé ploše. Specifickým námětem těchto Balzacových drobných próz je svět umělců. Jako spisovatel měl k němu přirozeně blízko, ale obzvláštní pochopení osvědčil zejména v případě malířství a hudby.

Téma umělecké geniality, která však hraničí s šílenstvím, rozvíjí v povídce *Neznámé veledílo* a v novele *Gambara* na postavách malíře Frenhofera a hudebního skladatele Gambary. Oba, každý jiným způsobem, touží po umělecké pravdivosti a dokonalosti; tato touha či snad posedlost však může vyústit v to, že jejich díla zůstanou společnosti nepřístupná.

Příběh sochaře Sarrasina ve stejnojmenné povídce mimo jiné ukazuje, jak lidsky nezkušený a naivní umělec, ponořený od mládí do své tvorby, podléhá nástrahám a intrikám společnosti, konkrétně světu římské opery. Oproti tomu povídka *Pierre Grassou* vykresluje malíře, který dosáhl úspěchu a uznání nikoli díky talentu či originalitě, ale díky mnoha letům dřiny, odříkání a schopnosti vyhovět převažujícímu společenskému vkusu.

Konfrontace dvou odlišných světů v podobě lásky mezi bohémským malířem z vyšších kruhů Theodorem de Sommervieux a obyčejnou měšťanskou dívkou je pak tématem novely *Dům u Pálkující kočky*.

Všechny prózy vycházejí v novém překladu a novela *Gambara* je v češtině publikována vůbec poprvé.

cca 240 stran, váz., cca 298 Kč, váz., 3. sv. edice SVĚTOVÍ KLASICI, 1. vyd., předpokládáný termín vydání: říjen 2021

Honoré de Balzac (1799–1850) je francouzský spisovatel, tvůrce rozsáhlého prozaického cyklu, který nazval *Lidská komedie*. Téměř devadesát románů, novel a povídek tohoto cyklu si klade za cíl zobrazit v celé šíři společnost, v níž autor žil, i vnitřní emocionální a duchovní svět jednotlivce. Jako demiurg se Balzac snažil stvořit dokonalé dílo, které zaujme básníky, filozofy i masy.

Sám Balzac byl nespoutaným živlem. Na spisovatelskou dráhu se dal přes odpor rodiny, která pro něj plánovala kariéru notáře, a v prvních letech se živil psaním anonymních brakových románů v romantickém duchu. Celý život se krom toho věnoval různým pochybným podnikatelským aktivitám, a protože miloval přepych, jeho dluhy neustále narůstaly. Kvůli hektickému životnímu tempu umírá v pouhých padesáti letech a je fascinující, jak rozsáhlé dílo dokázal za tak krátkou dobu vytvořit.

Kyle Harper

Pád Říma

Podíl klimatických změn a epidemií na zániku římské říše

(Překlad Jan Petříček)

Pozoruhodná studie toho, jak ničivé pandemie a přírodní katastrofy zpustošily rozsáhlou římskou říši a přispěly k pádu nejmocnější civilizace starověku.

Dějepisci jsou po staletí fascinováni strmým pádem římské civilizace. Kyle Harper ve své knize poprvé klade důraz na úlohu, kterou při něm hrály klimatické změny a velké epidemie. Pomocí moderních vědeckých metod a dat z „přírodních archivů“, tedy z ledovcových jader nebo sekvenování DNA, Harper odhaluje, že osud Říma nebyl psán pouze jeho politiky, vojáky a okolními barbary, ale že k němu přispěly i sopečné erupce, sluneční cykly, klimatická nestabilita či devastující účinky rychlého šíření virů a bakterií, které umožnila pokročilá římská infrastruktura. Kolaps Říma byl totiž podle autora zejména triumfem přírody nad lidskou ctižádostí.

Ve druhém století, na vrcholu své síly, byl Řím neporazitelnou supervelmocí. O několik století později byly všechny jeho zdroje vyčerpané a říše se topila v politickém chaosu. Kniha popisuje boj Římanů s neustále se zhoršujícími výkyvy podnebí a opakovaně propukajícími epidemiemi dýmějového moru, kterým obležená říše nemohla odolávat navěky.

V Harperově břitké reflexi vztahu lidstva a planety slouží Řím jako memento toho, že dějiny naší civilizace jsou klimatickými vlivy a evolucí bakterií psány v mnohem větší míře, než si ještě dnes dokážeme přiznat.

cca 520 str., brož., cca 588 Kč; 1. vyd., předpokládaný termín vydání: listopad 2021

Kyle Harper je profesorem starověkých dějin a literatury na University of Oklahoma. Je autorem knih *Otroctví v pozdním Římě* (Slavery in the Late Roman World) a *Od studu k hříchu. Křesťanství a proměna sexuální morálky v pozdní antice* (From Shame to Sin. The Christian Transformation of Sexual Morality in Late Antiquity).

O knize mj. napsali:

Harperova studie je ukázkou neuvěřitelné erudice autora a velmi aktuálním varováním dějin před úžasnou, tísnivou silou přírody.

P. D. Smith, The Guardian

Vynikající nová kniha... [Harper] napsal podivuhodnou, odborně založenou práci, která využívá exaktní data a současné metody k objasnění záhad starověkých dějin.

Noel Lenski, Times Literary Supplement

Maryse Condéová
Já Tituba, černá čarodějnice ze Salemu
(Překlad Tomáš Havel)

Tituba je z dobových pramenů dochované jméno černošské otrokyně z Barbadosu, která se řízením osudu ocitla v roce 1692 v americkém Salemu. V puritánském městě vyvolá její barva kůže hrůzu a davová hysterie vyvrcholí nechvalně známými procesy proti čarodějnicím. Guadeloupská spisovatelka Maryse Condéová nechává Titubu v dobrodružném propojení fantazie a historické látky vyprávět příběh procesů z pohledu otrokyně.

Zatímco osud skutečné Tituby není znám, hrdinka Condéové v románu uniká před šibenicí a vrací se na rodný Barbados, kde právě propukají první vzpoury otroků...

V románu o putování Tituby z exotického ostrova do studeného Nového světa a zpět se Maryse Condéová dotýká témat kolonialismu, lidské svobody i údělu žen. Její historická fabulace se ale vyznačuje zejména osobitou ironií, se kterou přistupuje jak k drastickým momentům života otroků, tak nepřímou i k současným snahám o napravení křivd.

Romantická i hororová, vážná a nevážná, taková je dnes už kultovní próza autorky vyznamenané cenou Francouzské akademie i alternativní Nobelovou cenou z roku 2018.

cca 256 str., brož., cca 288 Kč, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: II. čtvrtletí 2022

Maryse Condéová (1937) se narodila v guadeloupském Pointe-à-Pitre. V šestnácti letech odjela do Paříže studovat na Lycée Fénelon a poté na Sorbonně, kde se zabývala antilskou literaturou. Se svým prvním manželem, hercem Mamadou Condém, v šedesátých letech odjela do africké Guiney, kde vyučovala francouzštinu, později žila v Ghaně a v Senegalu.

Debutovala v roce 1976 knihou *Hérémakhonon*, svébytným příběhem o návratu emigrantky do rodné Afriky. Vydala na dvacet románů, ve kterých se vrací k tématu rozporu mezi osobní zkušeností a zkušeností kolektivní, k dějinám kolonizace a otázkám emancipace. Ironicky přitom rozbíjí nejrůznější klišé, které kolem těchto témat vytvořily ideologické boje, a napíná čtenáře hrou s různými možnostmi čtení svých příběhů.

Získala literární ceny Marguerite Yourcenarové a Francouzské akademie (bronzová medaile za román *La Vie scélérate*). Ve Spojených státech amerických byla v roce 1993 první ženou, která získala cenu Puterbaugh za celoživotní dílo. V roce 2018 jí byla udělena alternativní Nobelova cena. Od začátku osmdesátých let učí na předních amerických univerzitách, zejména na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Žije mezi Spojenými státy, Guadeloupem a Francií.

O knize mj. napsali:

Pod perem méně zručného autora by se tento stručný, silný román ... mohl stát pouhou obžalobou perverzní, zlem prodchnuté společnosti. Maryse Condéová ale uchopuje látku s vypravěčskou bravurou, silným důrazem na postavy a kousavým humorem, díky kterým vzniklo dílo velké a bohaté.

New York Times Book Review

Condéová je jednou z nejplodnějších autorek karibské oblasti a možná nejsilnějším ženským hlasem současné americké prózy. Ve své interpretaci salemského čarodějnického případu proplekla látku s vlastními sny a stvořila tak vynikající historickou fikci, znepokojivé a silné memento toho, jaké nebezpečí se skrývá v nesnášenlivosti vůči jinému.

Choice

Alena Wagnerová

Literární reportáže

Spisovatelka, editorka a orální historička Alena Wagnerová se významnému žánru literární reportáže věnuje více než padesát let. Knižní výbor nakladatelství Maraton obsahuje to nejlepší z jejích textů z let 1965 až 2016, a to jak reportáže, které časopisecky vycházely v České republice, Německu a Švýcarsku, tak i texty, které v Československu na konci šedesátých let z politických důvodů už nemohly vyjít.

Rané reportáže mapují názory a vnitřní život mladých českých intelektuálů, kteří za okupace založili odbojovou organizaci Předvoj.

Svědectví vdov a matek, jejichž manželé a synové padli v Pražském povstání, zaznamenávala Alena Wagnerová ve druhé polovině šedesátých let a tyto emocionálně silné texty nemají v českém prostředí srovnání.

Dalším tématem autorky je kolektivizace a její sociální a kulturní důsledky, například v podobě příběhu jihočeských vesnic tzv. selského baroka.

Pozdější texty se věnují konfrontaci minulosti s přítomností a zastupují je texty o belgických Yprách, slovenských Košicích, Ravensbrücku či vile Tugendhat.

Závěrečnou část výboru tvoří autorčiny reportáže z doby tzv. uprchlické krize, které vycházely zpravidla paralelně v českém a německojazyčném tisku. Literární reportáže Aleny Wagnerové jsou nesené v duchu, který je autorce hluboce vlastní – v duchu lidskosti a pochopení pro slabší, opomíjené nebo zamlčované. Autorka neuhlazuje realitu nebo historické zločiny ani neglorifikuje menšiny; ve svých textech usiluje zprostředkovat poznání, dobrat se porozumění a nalézat to, co spojuje.

cca 360 str., brož., cca 388 Kč, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: II. čtvrtletí 2022

Alena Wagnerová (1936) spisovatelka, orální historička a editorka, se narodila v Brně a od roku 1969 žije v Německu. Publikuje od šedesátých let, zejména sociologické studie, eseje a prózu. Píše česky i německy.

Je autorkou biografie Sidonie Nádherné (2010), české a evropské osobnosti, jejíž život se odehrával na pozadí první poloviny 20. století, jejího bratra Johannese (2014) pohybujícího se v okruhu Franze Kafky a české novinářky Mileny Jesenské (1996). Kniha *V ohnisku nepokoje* (2003) obohacuje kafkovskou literaturu o pohled na spisovatelovu rodinu. V textu *Co by dělal Čech v Alsasku?* (2011) sleduje alsaskou stopu Jiřího Weila. *Žena za socialismu* (2017) je překladem sociologické monografie vydané původně v Německu. Dlouhodobě a systematicky se zabývá česko-německými vztahy. Připomeňme rozhovory s Němci a Čechy ze Sudet – *Odsunuté vzpomínky* (1993) a *Neodsunuté vzpomínky* (2001) – nebo publikaci o německých odpůrcích nacismu v Československu *A zapomenuti vejdemo do dějin* (2010). Vedle novely *Dvojitá kaple* vydala v roce 2019 cyklus povídek *Cestou životem*.

Honoré de Balzac

Sbohem a jiné prózy

(Překlad Jan Petříček)

V obecném povědomí zůstává Balzac často zapsán jako autor, který přes romantické začátky dospěl k realismu, ke kritickému znázornění života a mravů francouzské společnosti prvních desetiletí 19. století. V horším případě pak – v důsledku desetiletí marxistických interpretací – jako kritik buržoazní společnosti a jejích odlidštěných vztahů. Výbor pěti novel a dvou povídek má za cíl představit Balzaca nikoli jako kritika společnosti a lidských neřestí, nýbrž jako spisovatele mnoha různých žánrových a tematických poloh.

Vojenské tematiky se chopil v novele *Sbohem*. V nesmírně působivých, takřka apokalyptických výjevech líčí katastrofu zdemoralizovaného francouzského vojska u břehu řeky Bereziny při ústupu z Ruska v listopadu 1812; v další části novely pak pozoruhodným způsobem portrétuje ženu, která v důsledku válečných útrap zešilela.

V novele *Tajnosti princezny z Cadignanu* zkušená, ba protřelá žena z vyšších kruhů, která zažila mnohé a prohýřila nejen své jmění, koketuje a manipuluje s mladým nesmělým spisovatelem tak, že ten v ní, zaslepen láskou, vidí světici, čistou a vznešenou duši, trpící obět' svého okolí. Balzac zde rozehrává, jak to umí jen on, dynamiku jejich vztahu.

Fantaskno, náboženská mystika a zločin je námětem *Usmířeného Melmotha*. V co nakonec novela vyústí, zda v mravní ponaučení, ezoteriku, či pouhou taškařici, musí posoudit sám čtenář.

Ve zdánlivě naivním a romantickém hávu je napsána *Maskovaná milenka*. Autor zde však zpracovává moderní téma radikální ženské emancipace a nezávislosti – na muži, manželovi i otci svého dítěte.

Červená hospoda reprezentuje kriminální žánr. Balzac zde rozprává okolnosti brutální vraždy německého obchodníka a zabývá se problémem svědomí a morální spoluviny.

Tři kratší povídky – *Vášeň na poušti*, *Mše ateistova* a *Epizoda z doby teroru* – jsou ukázkou Balzacovy mistrovské drobnokresby při zpracování specifických témat. Kniha vyjde v nových překladech – a *Epizoda z doby teroru* vůbec poprvé česky – jako čtvrtý svazek edice Světoví klasici.

cca 312 str., brož., cca 348 Kč, 4. sv. edice Světoví klasici, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: III. čtvrtletí 2022

Honoré de Balzac (1799–1850) je francouzský spisovatel, tvůrce rozsáhlého prozaického cyklu, který nazval *Lidská komedie*. Téměř devadesát románů, novel a povídek tohoto cyklu si klade za cíl zobrazit v celé šíři společnost, v níž autor žil, i vnitřní emocionální a duchovní svět jednotlivce. Jako demiurg se Balzac snažil stvořit dokonalé dílo, které zaujme básníky, filozofy i masy.

Sám Balzac byl nespoutaným živlem. Na spisovatelskou dráhu se dal přes odpor rodiny, která pro něj plánovala kariéru notáře, a v prvních letech se živil psaním anonymních brakových románů v romantickém duchu. Celý život se krom toho věnoval různým pochybným podnikatelským aktivitám, a protože miloval přepych, jeho dluhy neustále narůstaly. Kvůli hektickému životnímu tempu umírá v pouhých padesáti letech a je fascinující, jak rozsáhlé dílo dokázal za tak krátkou dobu vytvořit.

Mavis Gallantová
Pozdní navrátilce
Novely a povídky
(Překlad Martin Pokorný)

Mavis Gallantová se narodila v Kanadě a žila ve Francii, kde v roce 2014 zemřela ve věku 91 let. Celý svůj život se věnovala téměř výlučně jedinému žánru, povídce, a prvním místem jejich vydání byl takřka výhradně časopis *The New Yorker*. Ve svých stručných, britkých prózách autorka skloňuje téma emigrace – vnitřní i vnější. Jelikož sama strávila většinu života mimo rodnou zemi, má pro vykořeněné a osamělé postavy svých povídek hluboké, lidské pochopení. Zároveň ale se smyslem pro zkratku a ostrou ironií prolamuje konvence a ustálené formy žánru.

Mistrovské povídky Mavis Gallantové jsou svým významem přirovnávány k dílu Čechova či Henryho Jamese a hluboce ovlivnily celou generaci autorů. Spolu s A. Munroovou je řazena k nejvýznamnějším kanadským spisovatelům 20. století. Výbor *Pozdní navrátilce* obsahuje třináct novel a povídek a vůbec poprvé představuje tuto významnou autorku českému čtenáři.

cca 400 str., brož., cca 420 Kč, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: III. čtvrtletí 2022

Mavis Gallantová (1922–2014) se narodila v Montrealu. Po krátké novinářské dráze se rozhodla opustit zemi a cestovat. Usadila se v Paříži, kde začala psát povídky pro časopis *The New Yorker*, jež jí přinesly mezinárodní uznání.

Je považována za kanonickou autorku a soubory jejích próz pravidelně vycházejí v anglickém originále i v překladech. Zároveň ale její jméno není běžně známé. Jistě k tomu přispěl fakt, že se světu prezentovala výhradně svou tvorbou a ani její deníky, zpřístupňované od roku 2012, toho o její osobě mnoho neodkrývají – nepochybně i proto, že část záznamů autorka ještě za svého života zničila. Mavis Gallantová zemřela v Paříži v roce 2014. Je autorkou více než 100 krátkých próz.

Amin Maalouf

Dezorientovaní

(Překlad Jan Petříček)

Jedné noci v Paříži zazvoní telefon. Adam se dozví, že jeho nejbližší přítel z mládí umírá. Rozhodne se okamžitě odjet do své domoviny, které se po dlouhých dvacet pět let vyhýbal. Jako exulant žil ve Francii pohodlný život respektovaného historika – sice v cizině, ale v bezpečí. V jeho rodném Libanonu zatím zuřila občanská válka a škody, které napáchala na místní společnosti, Adama při návratu domů rychle doženou.

Každý z jeho školních přátel si v dramatické době zvolil vlastní cestu; někteří žili se zavřenýma očima, jiní se nechali unést ideologií a mají na rukou krev. Neseme za stav své země osobní odpovědnost? Je utéct lepší než se zaprodat? A jsou věci, které nemůžeme opustit ani nejlepším přátelům?

Přední současný francouzskojazyčný spisovatel ve svém nejautobiografičtějším románu bilancuje vlastní životní rozhodnutí, uvažuje o ideálech, kompromisech, politice i lásce v době války.

cca 392 str., brož., cca 398 Kč, 1. vyd., předpokládaný termín vydání: IV. čtvrtletí 2022

Amin Maalouf (1949), spisovatel narozený v libanonském Bejrútu rodičům z odlišných kultur, strávil dětství v Egyptě a dospívání v jezuitské koleji. V Libanonu se prosadil jako novinář. V roce 1976, po vypuknutí občanské války, ze strachu o svou rodinu emigroval se ženou a dětmi do Paříže.

První literární úspěch zaznamenal s románem *Leo Africanus (Léon l'Africain)* v roce 1986. Svou pozici jednoho z nejznámějších a nejprekládanějších francouzsky píšících autorů stvrdil knihami *Samarkand (Samarcande)*, *Zahrady světla (Les Jardins de lumière)* a *Taniová skála (Le Rocher de Tanios)*.

Hrdinové Maaloufových románů jsou poutníky napříč dějinami, státy i kulturami. Autor ve svých dílech humanisticky vyzývá k tomu, aby tradice a identita jednoho nebyla stavěna na ničení tradice a identity druhého. Sám poznamenán válečnou zkušeností a emigrací nabádá zejména k úctě k bližnímu. Je nositelem Goncourtovy ceny a členem Francouzské akademie.

O knize mj. napsali:

Dezorientovaní jsou románem o hlubokém vnitřním zúčtování... Název odkazuje na odtržení od východního světa, Dezorientovaní jsou ale také bilancí všeobecné ztráty morálního kompasu.

Maya Jaggi, The Guardian

Některé romány ve vás rezonují dlouho poté, co je dočtete. Dezorientovaní od Amina Maaloufa jsou právě takovou knihou. Jsou spojnicí mezi Východem a Západem, mezi minulostí a přítomností, jak je dokáže popsat jen tento nositel Goncourtovy ceny.

Le Figaro

Václav Polívka

Deníky 1945–1948

V roce 2012 byly v Norsku na půdě jednoho domu nalezeny dosud neznámé a nepublikované deníky Václava Polívky, později Vidara Jensena, které si psal v Československu od ledna 1945 do března 1948. Mladík pocházel ze vzdělané rodiny a spolu se svými rodiči žil v domě na Pražském hradě, miloval klasickou hudbu a sám hrál na violoncello. Zapisovat si začal jako sedmnáctiletý gymnazista a po válce pokračoval už jako student medicíny. Jeho deníky jsou cenné zejména tím, že poskytují bezprostřední a autentické svědectví o důležitých historických událostech a vůbec o společensko-politickém dění dané doby – od posledního roku okupace včetně Pražského povstání přes poválečné období, kdy společnost ještě žila v euforii z osvobození a neviděla blížící se nebezpečí, až ke komunistickému převratu v únoru 1948. Tehdy dvacetiletý Václav Polívka jasně viděl, co se ve státě děje a kam vývoj směřuje; sám se také účastnil 25. února 1948 studentské demonstrace na podporu prezidenta Beneše, kterou rozehnala policie. Na jaře 1948 se mu podařilo uprchnout z Československa a usadit se v Norsku, kde se také oženil se svou láskou, kterou potkal během studentských cest do Dánska v letech 1946 a 1947.

Knižní výbor z rozsáhlých a pečlivých deníkových záznamů mapuje jak bohatý kulturní a osobní život mladého studenta, tak i celospolečenské nálady, politické dění a přelomové okamžiky našich dějin ve druhé polovině čtyřicátých let 20. století.

cca 360 str. brož., cca 398 Kč; 1. vyd., předpokládaný termín vydání: IV. čtvrtletí 2022